

Zážitky raněného poručíka Wehrmachtu z povstalecké Prahy – W.L.

S novou nadějí jsem 2. června 1945 vpochoďoval společně s několika německými vojáky, kteří byli nějakou dobu použiti u ruského vojska jako řidiči a poté Rusy posláni domů, ale nadále zadržováni Čechy, do vojenského zajateckého tábora v Praze-Motole. Pomyslel jsem si, že nyní by se přece měla dodržovat ustanovení Ženevské konvence a mělo by se se mnou zacházet jako s člověkem a ne jako s něčím stojícím pod úrovní zvířete. Z tohoto omylu mě ale vyvedla první rána, když jsem u vchodu barákového tábora, který byl obehnaný ostnatým drátem, spatřil muže s rudou páskou kolem paže a gumovým pendrekem. Byli jsme rozestaveni na dvoře a co nejdůkladněji prohledáni. U mě se toho moc najít nedalo, ale bývalým řidičům, co jezdili pro Rusy, byly odebrány veškeré zásoby tabáku, konserv, chleba, peněz atd. Pak musela být, jak se to stávalo už v minulých lágrech, obnažena horní polovina těla a dívali se, jestli nemáme na levém podpaží vytetovanou krevní skupinu. Mezi vojáky se nacházel jeden, který byl ihned osobně zmlácen velitelem lágru, štábním kapitánem Mašankou (tedy československým štábním důstojníkem). Když tento zbitý muž zvedl prst a přísahal na Boha, že vůbec není příslušníkem SS, ale že byl označen krevní skupinou jako zpětný osídlenec z východu, vmetl mu tento „pan štábní kapitán“ do obličeje: „Na Boha? Němci nemají žádného Boha!“. Chudák pak zmizel ve „sklepě pro SS“, ze kterého už nebylo živého úniku. Můj stav, stejně jako stav mnoha zraněných, se díky špatné a nedostačující stravě, která mezitím „stoupla“ na 400g chleba, půllitr vodové polévky a 2 krát denně tzv. kávu, zhoršil tak, že jsem už pak jen apaticky ležel. Mnozí nakonec takhle zůstali ležet úplně, protože už nebyli mezi živými. V této době, bylo to kolem půlky srpna, jsem obdržel oklikou přes mé příbuzné v Sudetech, kterým jsem mohl lští dát známky o tom, že žiji, zprávu, že můj otec a má matka ještě žijí. To mi pomohlo znovu nabrat chuť do života a naplnilo mne povinností přežít jako poslední pozůstalý syn. Zoufale jsem přemýšlel o možnosti, jak bych změnil mou situaci a unikl tomuto pomalému umírání. Nakonec jsem se chytl jediné možnosti, která se nabízela: nahlásil jsem se na zemědělské práce. Čeští sedláci z vnitrozemí zaměstnávali stále velký počet zemědělských pracovníků. Všichni tito lidé odešli do Sudet a dostali tam německé usedlosti. Nyní byla přežralá úroda a musela být sklizena. Proto se Němci jako pomocní pracovníci.

2. července 1946 jsme všichni opustili zem, ve které jsme tolik zažili. Zachránil jsem svůj holý život, i když jsem ani nevěděl, co si teď počnu a kam se vydám.

Zdroj:

<http://nassmer.blogspot.com/2009/05/zazitky-raneneho-porucika-wehrmachtu-z.html>

... - rakouský novinář Gustav Chalupa - ...

„Dostal jsem se jako zajatec do sběrného tábora v Praze-Motole,“ tvrdí rakouský žurnalista. Od té doby údajně přestal věřit, že by se jako budějovický Němec a voják wehrmachtu mohl ještě někdy vrátit natrvalo do Budějovic. Dva měsíce rozvážel brambory u člověka, který si německé zajatce půjčoval ze sběrného tábora na práci. „Musel za nás platit,“ říká. Český zaměstnavatel nakonec pomohl německému vojákovu i k útěku přes hranice do Rakouska. „Odvezl mě z Prahy na jih mezi bramborami a já pak přešel hranici,“ říká Chalupa. Svému českému „zachránci“ prý nikdy nepřestal být vděčný a stále si dopisuje s jeho syny. V Rakousku se pak Chalupa jako vyučený fotograf a syn majitele známého českobudějovického fotoateliéru nejprve živil fotografováním, později přešel k žurnalistice. Do Čech se vrátil až v polovině padesátých let jako rakouský zahraniční korespondent z Prahy. Následně působil i ve Varšavě a v Bělehradě. Proslavil se ale především svým zpravodajstvím z Balkánu.

Zdroj:

http://www.afa-dokumentace.usd.cas.cz/index.php?option=com_content&task=view&id=80&Itemid=20

<http://www.vojna.net/portal/printview.php?t=369&start=0>

Sestavila Karolína Svitálková